

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXVI. De doloribus internis Jesu Christi in sua Passione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

MEDITATIO XXVI.

De doloribus internis
JESU Christi in sua Passione.

PUNCTUM I.

*De statu, ad quem dolor redu-
xit animam JESU Christi.*

CONSIDERA : Quàm miserabilis
fuerit status, ad quem redu-
ctus est Filius DEI in horto Olive-
ti. Rabies hostium Redemptoris,
& licetorum crudelitas non potue-
runt extinguere sitim, qua arde-
bat pro gloria DEI & hominum sa-
lute pati. Voluit etiam præter do-
lores, quos tolerabat in corpore,
sustinere intus & in corde crucia-
tus, qui tantum superarent illos,
quos carnifices inferebant, quan-
tum ipsius amor furori eorum præ-
celluit.

In hunc effectum i. interrupit
commercium, quod via naturali

intercedere debebat partem inter
superiorem & inferiorem, ut ita
nullum ab una ad alteram transfret
folatium. Fecit igitur in se ipso
stupendum hoc miraculum ille,
qui tot aliis miraculis impedivit,
ne Martyres omnem tormento-
rum suorum rigorem sentirent. 2.
Phantasiæ & imaginationi suæ in-
dulgit, ut vivacissima imagine om-
nem tormentorum Passionis suæ
vim, magnitudinem, & iniquita-
tem sibi repræsentaret. Præterea 3.
inhibuit omnes illos animi affe-
ctus, qui potuissent ipsi robur ad-
dere, quo in tam lugubri statu su-
stineretur, & illos tantum agere
permisit, qui ipsum affligere po-
terant, ut sunt timor, tædium, tri-
stitia, mœror, pavor. Ita nos do-
cet Evangelium, cùm dicit: coepit
tædere, pavere, & tristis esse, &
denique etiam in agoniam prolabi.

Timor indicat formidinem ma-
lorum futurorum, quæ ipsius ima-
ginatio viva, & metu perculsa,

tan-

tantâ vehementiâ objecit, ac si jam præsentia essent; adeo amor jam tum coëgit ipsum in corde pati, quod postea debebat sustinere in corpore. Ita est, mi JESU, voluisti particeps esse meæ fragilitatis, ut me participem redderes tuæ fortitudinis, & per hanc ipsam imbecillitatem mihi ostendere, quàm fortis sit tuus pro me amor.

Tædium facit nos cognoscere statum derelictionis, in quo tum Filius DEI erat, cum nullû penitus à quoquam hominû caperet solatium, ne quidem à fidelioribus suis Discipulis, quibus hoc ipsum conquestus est, quando ipsis dixit: *tristis est anima mea usque ad mortem*; Marci c. 14. v. 34. & vos me dereliquistis in tam miserabili statu constitutum.

Tristitia indicat languorem & animi dejectionem, in quam ipsum obligatio conjecit, quam ipse sibi imposuerat sustinendi mala tam horrenda. Agonia denique ex-

primit pugnam, quæ tum in anima Filii DEI inter partem superiorem & inferiorem, inter naturalem patiendi repugnantiam & submissionem suæ voluntatis in Divinam intercesserat. Pugna tam crudelis, ut JESUS succubuerit, & in terram prolapsus, sudore sanguineo totus immaduerit, qui passim ex omnibus corporis membris proruperat.

Quos concipis sensus, anima mea, ad visum stupendi hujus spectaculi? Metire excessum amoris tui JESU per excessum doloris, quo ipsum oppressum vides. O amor! cur tantum potes in cor DEI, & tam parum in cor hominis? Potuisti ex toto corpore mei JESU guttas sanguineas exprimere; & nondum potuisti vel unicam poenitentiae lacrimam ex oculis meis, aut suspirium aliquod ex corde meo elicere.

P U N.

PUNCTUM II.

De causis hujus doloris.

CONsidera : primam hujus timoris & horrendæ tristitiæ , quæ cor Christi, ut ita loquar , penitus absorpsit , causam fuisse numerum & iniquitatem tormentorum & opprobriorum , quæ subire & sustinere debuit , & quæ imaginatio cum omnibus , etiam maxime affligentibus , adjunctis ipsi representavit , ita ut ne minimum quid imminueret , aut celaret. Secunda fuit proditio Judæ , Discipulorum perfidia , & populi Judaïci reprobatio , cui ipsius Passio , quæ reliquorum hominum salutem operari debebat , aliquo modo incipiebat sigillum apprimere pro Deïcidio , quod jam jam in ipsius Personâ Judæi essent commissuri. Tertia hujus doloris causa fuit multitudo abominabilium criminum , quæ erant partim jam tum perpe-

O 6

tra-

trata, partim deinceps perpetranda, tuorum præfertim; quorum aspectus mirum in modum lancinabat pectus amantissimi JESU. 1. Ob pudorem, quo naturaliter suffundi debebat Sanctus Sanctorum, cum se oneratum videret tot iniquitatibus, & ob maximam difficultatem, quam sentiebat considerando, immani hac scelerum sarcina totum iræ Patris Æterni pondus in suum dorsum jactari. 2. Quia necessitas, cui ipse se submitit, satisfaciendi Justitiæ Divinæ pro nostris peccatis, illa quodammodo ita ipsi fecit, reddiditque propria, ut obligatus fuerit de illis concipere dolorem ex quadam parte infinitum, qui nempe responderet multitudini & gravitati peccatorum, quibus se oneravit; excellentiæ cognitionis, qua illorum enormitatem agnovit; & excessui amoris, quo Patrem Cœlestem & genus humanum complectebatur: ita ut tristitia Redemptoris nostri in hor-
to

to Oliveti longè transgressa sit omnes tristitias & dolores omnium, etiam miserrimorum & ærumnosissimorum hominum, quos cogitatione fingere possumus.

Ecce statum, quò te peccata mea reduxerunt, dulcissime JESU! ecce amaritudinem, cui detestabilis voluptas, quæ me tam blando furore abripuit, cor tuum immerfit! Unica gutta dulcedinis, quæ antè in corde Christi residebat, effusa, in flammis & tormenta inferni, mutasset illum in Paradisum; & unum solum peccatum potest cor JESU, hunc paradisum, hanc deliciarum sedem, in quandam inferni speciem vertere!

O Peccatum! crudele peccatum! potesne mihi adhuc placere? possumne tibi adhuc aditum aperire ad cor meum? an non potius mihi moriendum est præ dolore, quòd te aliquando admiserim? Sed tuum est, Domine, hunc mihi dolorem immittere. Non peto magna

illa lumina, insignia illa solatia, favores illos singulares, quos animis sanctis indulges; tantum peto partem infiniti illius doloris, quem de peccatis meis concepisti; peto, ut vel unicam guttam ex torrente amaritudinis, qui cor tuum inundavit, in cor meum stillare finas; ut, cum peccata mea totius sanguinis mei effusione, quemadmodum tu fecisti, eluere non possim, saltem ita affligar, ut illa perpetuo meis lacrimis abluam.

Attendite, & videte, si est dolor sicut dolor meus. Lament. c. 1.

Magna est velut mare contritio tua. Lament. c. 2.

Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. Isa. c. 53.

MEDITATIO XXVII.

De doloribus externis

JESU Christi in sua Passione.

PUN.